

den mærkelige Gerning, det ærede Medlem bedrev i Udvalget, nemlig at affatte et Forslag for et æret Medlem af Højre. Naturligvis vilde dette ærede Medlem aldeles ikke vedkende sig det; det følger jo af sig selv; han kunde jo affatte sine Forslag selv; det behøvede han ikke det ærede Medlem til. (*Borgbjerg*: Det tør han ikke for Landstinget). Tør ikke for Landstinget! Det maa vi lade det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) om, hvad hans Motiver ere. Det faktiske er, at han i høj Grad frabad sig det ærede Medlems venlige Mellemkomst og udbad sig den ikke unaturlige Tilladelse selv at maatte affatte sine Forslag, naar han agtede at stille dem.

Men, som sagt, det ærede Medlem havde jo haabet, at hans Frieri skulde være lykkedes, og at vi kunde være komne ud i denne Sag paa et rent agitatorisk Standpunkt. Thi det, det ærede Medlem siger om, at Højre har gjort Indrømmelser, som vi have lokket dem til at frafalde — saadant noget lignende tror jeg, det ærede Medlem sagde (*Borgbjerg*: Ja) —, det er jo fuldkomment grebet ud af Luften. Medlemmer af Højre have gjort visse Antydninger under Forhandlingen her i Salen i Retning af, at de kunde tænke sig en ændret Sammensætning af Landstinget og navnlig en Ændring med Hensyn til den privilegerede Valgret, naar visse Modfordringer fra Højres Side bleve tilfredsstillende, deriblandt navnlig Forholdstalsvalgmaadens Indførelse til Folketinget. Jeg tror ikke, noget Medlem af Højre, der har udtalt saadanne Anskuelse, hverken har frafaldet dem eller tænker paa at frafalde dem. Men hvad der blev konstateret under Udvalgets Behandling, det var, at de ærede Medlemmer vare ikke til Sinds at udforme deres Tanker i bestemt formulerede Tilbud, vare altsaa paa ingen Maade til Sinds at gøre virkelige Tilbud, indlede en virkelig Forhandling paa dette Stadium af Sagen. Det var et af de Momenter, der bestyrkede mig i høj Grad i den Antagelse, at den eneste praktiske Maade at gribe denne Sag an paa, var at forsøge at faa Folketingets Sammensætning ændret paa den Maade, vi nu her foreslaa, og saa vente med at tage det næste Skridt i Sagen, til de politiske Forhold stillede sig gunstigere, idet det jo var ganske øjensynligt, at vi for nærværende Tid ikke kunde komme videre ad denne Vej.

For Resten havde det ærede Medlem en lidt vanskelig Opgave. Han, som gør i Klassepolitik, maaske mere end noget

andet Medlem her i denne Sal, han skulde nu med store Gestus og agitatoriske Sving bebrejde andre Medlemmer her i Salen, at de drev Klassepolitik, og at de af klassopolitiske Hensyn ikke vilde gøre dit eller dat. Det var en meget oplivende lille Episode. Ogsaa i en anden Henseende havde det ærede Medlem en noget vanskelig Opgave her. Han skulde jo paa en Gang vise, at det var en meget stor og demokratisk set meget betænkelig Indrømmelse, vi fra Venstres Side havde gjort i denne Sag ved at stryge det sidste Punktum i § 32. Det var en Slags demokratisk Faneflugt, vi havde begaaet der. Men paa den anden Side skulde det ærede Medlem vende et andet Ansigt om til Højre og sige: Hvad er I for Karle, at I have regnet det for noget? det betyder jo ikke det allerringeste, det er jo slet ingenting, der er indrømmet jer fra Venstres Side, og saa forlade I eders Forholdstalsvalgmaade af den Grund! Det skulde det ærede Medlem søge at forene. Han tror sikkert om sig selv, at han er en udmærket Dialektiker, men han vil ikke undre sig over, at hans Dialektik maatte svigte overfor en Opgave som den. Derfor gjorde dette Afsnit af det ærede Medlems Tale et ublandet komisk Indtryk.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, hvorledes jeg opfattede Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed. Ja, jeg har aldrig lagt Skjul paa to Ting, for det første, at jeg betragter dette Spørgsmaal som et meget vanskeligt Fortolkningsspørgsmaal. Jeg ved ikke, om andre ærede Medlemmer i denne Sal finde, at det er saa lige at løbe til at afgøre dette Spørgsmaal. Mig har det altid forekommet at være et af de vanskeligste Fortolkningsspørgsmaal, Grundloven frembyder for os. Nu er jeg praktisk Politiker — havde jeg ikke været det, er jeg tilbøjelig til at tro, at jeg vilde have gjort med det, som man gør med mange andre Problemer, der ikke ligge praktisk for i ens Virksomhed, og ladet mig nøje med dette, at meget kunde siges pro et contra. Det kunde jeg jo ikke som praktisk Politiker. Som saadan maatte jeg naturligvis søge at klare for mig selv, hvorledes jeg vilde opfatte dette Spørgsmaal praktisk, og jeg tror aldrig, jeg har lagt noget Skjul derpaa. Som Regeringschef har jeg sagt, som enhver Regeringschef maa sige, at hvad der maa ske, skal afgøres i Statsraadet. (Afbrudelse). Jo, det maa nemlig enhver Regeringschef sige. (*Konseilspræsidenten*: Nej.) Jo, undskyld, det maa ogsaa den nuvæ-